

Megtartani Jézus tanítását

„Ha szeretsz, megteszed, amit mondok.” Hallhattuk ezt gyerekkorunkban. Akár zsarolásnak is hangozhat. Főleg, ha megfordítom a következő verset: Ha nem teszed, amire tanítalak, nem szeretsz engem, és nem tartozol az enyémelek közé. A kulcs, hogy oda akarok-e tartozni. Ad-e ez a tanítás, a szerinte való élet valami olyat, ami miatt érdemes szakítani minden mással. A békesség, amit Jézus ígér, nagyobb békesség-e, mint a világ békéje? Mi a különbség a kettő között? Elég-e békességben élni a világgal?

Annak idején tanultunk a gazemberekről, a tisztességes emberekről és a Jézust követő emberekről. Elég-e, ha csak a gazemberek világának fordítok hátat, és a tisztességes emberek világának szabályai szerint élek? Boldogságot, belső békét ad vajon, ha nem elveszek, csak szerzek? Jézus békéje nem az elvétel, a szerzés által kielégített szükségleteim boldogsága, hanem az adásból, a mindent adásból eredő belső nyugalom. Az a nyugalom, béke, amelyet Maximilián Kolbe és még nagyon sok olyan ember érezhetett, amikor mindenét odaadta.

Ha valaki elmegy, űrt hagy maga után. A tanítványok, mint mindenki, akinek a mestere, példaképe továbblép, nyugtalanok. Nem tudják, mi lesz. Képesek-e továbbadni, amit tanultak? Úgy tudják-e továbbvinni, ahogy a mestertől tanulták?

Mi – a Bokor – tovább tudjuk-e vinni, amit Gyurka bácsitól és a vele először egy asztal köré ülőktől tanultunk?

Csire Ferenc, Sárpentele